

Tiberiu Stama

Florian Dudu

**ARBITRAJUL:
de la
HOBBY la ARTĂ...**

*cavalerii fluierului
din sportul
cu balonul oval,
altfel decât îi cunoașteți*

FEST

ISBN: 978-973-87886-3-3

Copyright © 2008 – FEST

Editor: George Straton

Art Director: Cristina Straton

Tehnoredactare: Simona Morărescu

Tipar: Tipografia Coresi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STAMA, TIBERIU

Arbitrajul: de la hobby la artă / Tiberiu Stama,

Florian Dudu. - București: Fest, 2008

ISBN 978-973- 87886-3-3

I. Dudu, Florian

796.072.4

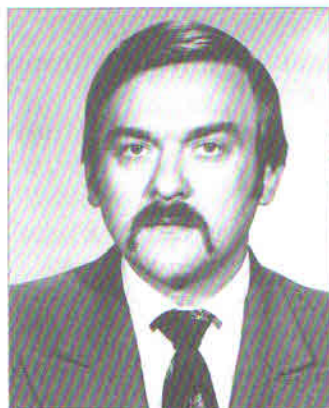
Toate drepturile rezervate Editurii **FEST**

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **FEST**

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii
Copyright © 2008 by **FEST**

Gheorghe Huștiu (Puiu sau Grecu)

Polivalent în țară ca și peste hotare



n. 1941

Intrând în lumea fascinantă a rugbyului, Puiu Huștiu avea să cunoască o imensă bucurie, atunci când în orașul său natal – Adjutul, important nod feroviar al Moldovei, a luat ființă o grupare profilată pe sportul cu mingea ovală...

Se întâmpla în toamna anului 1991, iar autorul acestei inițiative fusese un fost jucător, Daniel Ene, profesor de educație fizică la o unitate de învățământ din această localitate.

O bucurie la care Puiu Huștiu a fost martor de la distanță, de vreme ce la data respectivă părăsise de mult Adjutul.

Urmase „primara”, apoi Liceul „Aurel Vlaicu” în Capitală, mai exact clasele a IX-a și a X-a.

Nici gând însă de rugby, deoarece pe atunci profesorul de sport, Valentin Orășeanu, care i-a fost și diriginte, era profilat pe atletism.

Puiu Huștiu își amintește:

„Practic, aproape toată suflarea din liceu era prezentă la alergări, probe de cros mai ales. De fapt, la „Aurel Vlaicu”, în anii în care dascăl de sport a fost regretatul Valentin Orășeanu, se făcuse o adevărată pepinieră athletică.”

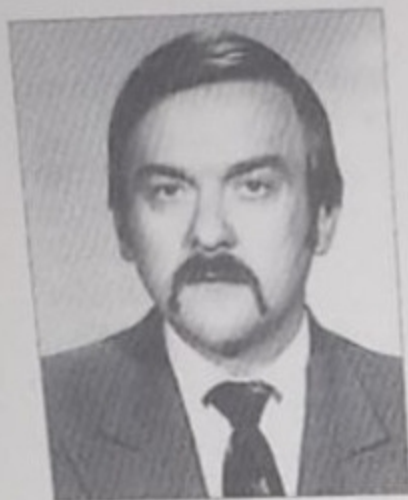
Sigur, din care n-a lipsit nici viitorul jucător, antrenor și arbitru...

Dar afinitățile sale cu mingea ovală aveau să se manifeste ceva mai târziu, prin intermediul unui alt profesor-diriginte, Dan Ion.

Convertit la rugby, profesorul Dan Ion avea să rămână în lumea ovalului până la șocanta sa trecere în neființă. Nu înainte însă de a fi creat la „Aurel Vlaicu”, unul dintre cele mai puternice centre de rugby la nivelul tinerei generații.

Ulterior, pe filonul asigurat de profesorul

Versatile at home and abroad



n. 1941

Entering the fascinating world of rugby, Puiu Huștiu would experience immense joy when, in his hometown of Adjudul, an important railway hub in Moldova, a group focused on the oval ball sport was founded...

It happened in the fall of 1991, and the author of this initiative was a former player, Daniel Ene, a physical education teacher at a school in this locality.

A joy that Puiu Huștiu witnessed from a distance, since at that time he had long since left Adjudul.

He attended primary school, then "Aurel Vlaicu" High School in the Capital, more precisely the 9th and 10th grades. But no thought of rugby, because at the time the sports teacher, Valentin Orășeanu, who was also his homeroom teacher, was focused on athletics.

Puiu Huștiu remembers:

"Practically, almost all the high school spirit was present at the runs, especially the cross-country events. In fact, at "Aurel Vlaicu", during the years when the late Valentin Orășeanu was the sports teacher, a true athletic nursery had been created."

Of course, the future player, coach and referee were also present...

But his affinities with the oval ball would manifest themselves a little later, through another teacher-conductor, Dan Ion.

Converted to rugby, Professor Dan Ion would remain in the world of the oval until his shocking passing. But not before being created at "Aurel Vlaicu", one of the strongest rugby centers among the young generation.

Later, on the vein provided by the professor

Dan Ion, alți doi artizani ai rugbyului, profesorul Constantin Vasile-Mao și antrenorul Nicolae Manolache-Lache vor da la iveală, sub culorile asociației sportive Locomotiva, promoții întregi de jucători și de echipe campioane, pe Capitală și chiar pe țară.

Puiu Huștiu își amintește:

„Cu profesorul Dan Ion aveam să colaborez și mai târziu în cadrul Liceului Industrial 11, unde am preluat, în calitate de antrenor, echipa de juniori a clubului Rapid, urcată, de asemenea, în elita speranțelor, de vreme ce și aici a fost creat un puternic centru rugbystic pentru juniori, din care aveau să se lanseze o serie de jucători de reală valoare, în frunte cu Sorin Fuicu, promovat titular la Steaua și apoi și la națională. O aripă de treisferturi care a scris istorie în rugbyul românesc. O prezență cu totul remarcabilă între purtătorii frunzei de stejar, în anii '80, de glorie a ovalului nostru, în care XV-le tricolor întrecea Cuadra Azzura, și încă la ce scor, cu 35-9 în anul 1981, fosta echipă URSS cu 18-10, chiar la Moscova, dar și reprezentativa cocoșului galic cu 15-0, realizând, totodată, un egal cu Irlanda în... bârlogul acesteia, 13-13, obținând un rezultat memorabil cu Noua Zeelandă, cei de la All Blacks nereușind decât un chinuit 14-6, la București. Și au mai fost de bună seamă și alte meciuri, în care Sorin Fuicu, fostul junior format la Industrial 11, avea să apară în poziții de mare vedere...”

Puiu Huștiu a cochetat o vreme – elev fiind – și cu fotbalul:

„Tentația era prea mare ca să întorc spatele sportului-rege, câtă vreme fusem solicitat la Rapid, echipă în care, între titulari, se aflau celebrii Dan Coe și Mircea Riciu Rădulescu, viitorul formator a zeci și zeci de fotbaliști de referință. După Rapid, o vreme am jucat și la Știința București – fosta și actuala Sportul Studentesc – la clasa unui admirabil antrenor, Morărescu... După care – la inițiativa stăruitoare a lui Valeriu Jiri Irimescu – am revenit la rugby. De data aceasta definitiv. Junior la Grivița, sub bagheta unui antrenor și... poet, Tudor Gheorghe – Ahoe. Iar după stagiul foarte util din Parcul Copilului, am trecut la divizionara A – Minerul, cu satisfacția de a mă situa pe podium – treapta a treia – în campionatul primei divizii! Se întâmpla în 1959, iar antrenor mi-a fost regretatul Alexandru Kuki Carnabel... Terminând liceul, am promovat în rândul elevilor Școlii Militare de Aviație de la Boboc și Ianca. Paralel însă, în anii 1958 și 1959 am fost prezent la câteva trialuri ale lotului național de juniori. După școala militară, în plină civilie, Puiu Huștiu a redevenit bucureștean și jucător, la ASE, urmând ca student cursurile de învățământ superior, în speță Facultatea de Finanțe, Credit și Evidență Contabilă. De rugbyul la ASE m-a legat și prietenia foarte strânsă cu regretatul antrenor și publicist, Dumitru Bebe Manoileanu, căruia i-am fost un fel de mână dreaptă în revitalizarea rugbyului în rândul studenților economiști.”

Pelerinajul lui Puiu Huștiu a însemnat și peripluri la Aeronautica, apoi din nou la Sportul Studentesc și Rapid și din nou la ASE, unde – cum ține să evoce cu ușoară reverie – „acolo unde mi-am și început cariera de antrenor – dar fiind și jucător activ până în 1977, la vârsta de 36 de ani.”

Dan Ion, two other rugby craftsmen, professor Constantin Vasile-Mao and coach Nicolae Manolache-Lache, will reveal, under the colors of the Locomotiva sports association, entire promotions of players and champion teams, on The capital and even the country. Puia Huștiu remembers:

"I would later collaborate with Professor Dan Ion at the Industrial High School 11, where I took over, as a coach, the junior team of the Rapid club, also promoted to the elite of hopes, since here too a strong rugby center for juniors was created, from which a series of players of real value would be launched, led by Sorin Fuicu, promoted to the starting line-up at Steaua and then to the national team. A three-quarter wing who wrote history in Romanian rugby. A completely remarkable presence among the bearers of the oak leaf, in the 80s, of the glory of our oval, in which the tricolor XV beat Cuadra Azzura, and by what score, with 35-9 in 1981, the former USSR team with 18-10, right in Moscow, but also the representative of the Gallic rooster with 15-0, achieving, at the same time, a draw with Ireland in... its lair, 13-13, achieving a memorable result with New Zealand, the All Blacks only managing a painful 14-6, in Bucharest. And there were certainly other matches, in which Sorin Fuicu, the former junior formed at Industrial 11, would appear in high-profile positions..."

Puia Huștiu flirted with football for a while - while still a student:

The temptation was too great to turn my back on the king sport, as long as I had been asked to Rapid, a team that included the famous Dan Coe and Mircea Riciu Rădulescu, the future trainer of dozens and dozens of reference footballers. After Rapid, for a while I also played at Știința București - the former and current Sportul Studentesc in the class of an admirable coach, Morărescu... After which, at the insistent initiative of Valeriu Jiri Irimescu, I returned to rugby. This time for good. Junior at Grivița, under the baton of a coach and... poet, Tudor Gheorghe - Ahoe. And after the very useful internship in Parcul Copilului, I moved to the A-Minerul division, with the satisfaction of placing myself on the podium - third place in the first division championship! It was 1959, and my coach was the late Alexandru Kuki Carnabel... After finishing high school, I was promoted among the students of the Military Aviation School in Boboc and Lanca. At the same time, however, in 1958 and 1959 I was present at several trials of the national junior team. After the military school, in full civilian life, Puia Huștiu became a Bucharester and a player again, at ASE, following higher education courses as a student, specifically the Faculty of Finance, Credit and Accounting. I was also linked to rugby at ASE by my very close friendship with the late coach and publicist, Dumitru Bebe Manoileanu, to whom I was a kind of right hand in revitalizing rugby among economics students." Puia

Huștiu's pilgrimage also meant journeys to Aeronautics, then again to Sportul Studentesc și Rapid and again to ASE, where he likes to evoke with slight reverie - where I began my coaching career - but also being an active player until 1977, at the age of 36."

Polivalent, Puiu Huștiu a apărut pe teren nu numai pe posturile din linia de treisferturi, fie centru, fie fundaș, ci și ca flanker în linia a III-a.

Coleg de generație cu Valeriu Irimescu, Veluda și Wusek – la Grivița, Gogu Nica și Nedelcu la Constructorul, Jean Polizache la Minerul.

Dar liantul între generații realizându-l Caligari, Gică Petrescu la Minerul și frații Papia la Sirena, apoi Bebe Manoileanu, Mircea David, dar și medicul Suchianu și pictorul Vincentiu Ghiată. Alți foarte apropiați ai săi – Florian Dudu, Alexandru Ilie și Vantropa, sub culorile echipei Aeronautica, cele ale Sportului Studențesc, alături de Neluțu Iacob și frații Hariton.

Copilărintz însă foarte aproape de Parcul Copilului, Puiu Huștiu ține să remarce:

„Am cunoscut prin intermediul rugbyului multe caractere puternice de anvergura regretatului Gică Parcălăbescu și Picu, Țibuleac, dar și Viorel Morariu, Radu Demian, Vasile Mladin și Mihai Wusek.”

Amintindu-și de perioada activității sale la ASE, Puiu Huștiu – cum ține să sublinieze – „am făcut din șeful catedrei de educație fizică, profesorul Marin Balosache, cândva un împătimit al baschetului și voleiului, un și mai împătimit adept al rugbyului!...”

Ca arbitru, Puiu Huștiu a debutat în 1975.

Dar, desfășurându-și activitatea pe trei fronturi: ca sportiv, antrenor și apoi arbitru:

„Din anul 1978, încheindu-mi activitatea ca sportiv, m-am dedicat antrenoratului și arbitrajului... Ca antrenor, încă din 1971; am pornit de la categoria a III-a, urcând în 1993 până la categoria I. Economist de profesie fiind, în timpul liber pregăteam, fie benevol, fie cu plata cu ora, o serie de echipe: în 1971 juniorii Rapidului, apoi pe studenții de la ASE, până în 1988, iar în continuare pe speranțele Clubului Sportiv Școlar 3 Steaua.”

A fost și ca antrenor un tehnician reputat, cu frumoase rezultate, știut fiind că prin „clasa” sa au trecut și s-au format impunându-se chiar la seniori, rugbyști precum Sorin Fuicu și Valentin Barba-Rapid, Gagi, Frățilă, Iorgulescu și Țitirigă – la ASE, Florescu, Dumbravă, Dumitrescu, Tomescu și Vasilescu la CSS 3 Steaua. E de reținut și faptul că la ASE, Puiu Huștiu a reușit să aducă în cadrul catedrei de educație fizică o serie de foști valoroși jucători, care au devenit reputele cadre didactice – Constantin Vasile-Mao, Doru Pavel, Mircea Leonte (în prezent, șef de catedră la Universitatea de Arhitectură), Ion Teodorescu, Valeriu Irimescu și, nu la urmă, Constantin Bebe Fugigi, promovat chiar în conducerea acestei prestigioase instituții de învățământ superior.

Întâmplări demne de reținut?

Ca sportiv, Puiu Huștiu nu poate să uite spectaculoasele (dar și încrâcnatele) derbyuri dintre ASE și Arhitectura, când tribunele Stadionului de la șosea s-au dovedit de fiecare dată neîncăpătoare:

„Nu știu cum se făcea că, de cele mai multe ori, victoria a fost de partea noastră, a celor de la ASE, în pofida faptului că arhitecții aveau la cârmă pe unul din-

Versatile, Puiu Huștiu appeared on the field not only in the three-quarter line positions, either center or defender, but also as a flanker in the third line.

A generational colleague with Valeriu Irimescu, Veluda and Wusek - at Grivița, Gogu Nica and Nedelcu at Constructorul, Jean Polizache at Minerul.

But the bond between generations was created by Caligari, Gică Petrescu at Minerul and the Papia brothers at Sirena, then Bebe Manoileanu, Mircea David, but also the doctor Suchianu and the painter Vincentiu Ghiață. Other very close to him were Florian Dudu, Alexandru Ilie and Vantropa, under the colors of the Aeronautica team, those of the Student Sports, alongside Neluțu Iacob and the Hariton brothers.

However, growing up very close to the Children's Park, Puiu Huștiu would like to remark:

"Through rugby, I have met many strong characters of the stature of the late Gică Parcălăbescu and Picu, Tibuleac, but also Viorel Morariu, Radu Demian, Vasile Mladin and Mihai Wusek."

Recalling his time at ASE, Puiu Huștiu - as he likes to emphasize - "I turned the head of the physical education department, Professor Marin Balosache, once a basketball and volleyball enthusiast, into an even more passionate rugby fan!"

As a referee, Puiu Huștiu made his debut in 1975.

But, carrying out his activity on three fronts: as an athlete, a coach and then referee:

"Since 1978, ending my activity as a sportsman, I have dedicated myself to coaching and refereeing... As a coach, since 1971; I started from the III category, moving up to the I category in 1993. Being an economist by profession, in my free time I trained, either voluntarily or for hourly pay, a series of teams: in 1971 the Rapid juniors, then the students from ASE, until 1988, and then the hopefuls of the 3 Steaua School Sports Club."

He was also a renowned technician as a coach, with excellent results, it being known that rugby players such as Sorin Fuicu and Valentin Barba-Rapid, Gagi, Frățilă, Iorgulescu and Titirigă at ASE, Florescu, Dumbravă, Dumitrescu, Tomescu and Vasilescu at CSS 3 Steaua passed through his "class" and were trained, even imposing themselves at senior level. It is also worth noting that at ASE, Puiu Huștiu managed to bring a series of former valuable players to the physical education department, who became renowned teachers - Constantin Vasile-Mao, Doru Pavel, Mircea Leonte (currently head of department at the University of Architecture), Ion Teodorescu, Valeriu Irimescu and, last but not least, Constantin Bebe Fugigi, promoted to the management of this prestigious higher education institution.

Memorable events?

As a sportsman, Puiu Huștiu cannot forget the spectacular (but also fierce) derbies between ASE and Arhitectura, when the stands of the Roadside Stadium proved to be insufficient each time:

"I don't know how it happened that, most of the time, victory was on our side, those from ASE, despite the fact that the architects had one of them at the helm."

tre marii strategii ai rugbyului românesc care a fost regretatul profesor Nicu Pădureanu; în XV-le pregătit de el, titulari erau jucători de marcă precum Mihai Nicolescu, viitor titular al naționalei, o vreme – după 1990 – și președinte al federației, de asemenea, frații Hariton, apoi Polizu, Manase și mulți alții. A fost, într-adevăr, foarte frumoasă perioada respectivă cuprinsă între anii 1972-1976, când după cele două reprize de pe teren ne continuam activitatea – evident, într-un alt cadru, cu o repriză a treia, la un mic și o bere... De neuitat, ca interes și angajare totală, dar în spiritul fair-playului au fost și disputele avute cu CFR Brașov și Minerul Lupeni, formații cu o îndelungată tradiție în rugby, care luptau pentru promovarea în prima divizie. Dar cu care nu rareori am împărțit victoriile...”

Ca arbitru, Puiu Huștiu își amintește de un meci de calificare în Divizia A cu participarea formațiilor „U” Cluj și IOB Balș:

„Se întâmpla în 1991, data exactă 15 iunie, în orașul de sub Feleac... Victorie a studenților, cu 17-0, dar după o întrecere realmente epuizantă. Dovadă că, imediat după fluierul final, jucătorii ambelor echipe s-au prăbușit sfârșiți pe gazon. Dar publicul a aplaudat jocul curat nu numai al învingătorilor, ci și al învinșilor... Îmi amintesc, de asemenea, de un derby Steaua-Dinamo din 16 octombrie 1983, când la scorul de 9-3 pentru rugbyștii militari din Ghencea am fost nevoit să-l elimin pe talonerul celor din Ștefan cel Mare, Ion Gheorghe – Tarzan datorită unui placaj periculos, întârziat. În final însă, avea să câștige Dinamo, cu 18-15... De fapt, „Tarzan” a mai fost sancționat încă o dată de mine, într-un meci Dinamo-Grivița. Anii au trecut, „Tarzan” a uitat de aceste sancțiuni, când ne revedem îmi spune – prietenește, desigur –, „nașule”. Adevărul e că am rămas buni amici...”

Întâmplări mai puțin fericite?

„Ca jucător, titular la Minerul București, după un meci disputat la Drobeta Turnu Severin. Am câștigat noi, dar am fost nevoiți să o... ștergem cu toții pe calea ferată până la gară urmăriți de o mână de ciomăgari dintre spectatori!... Ca arbitru, la un meci-derby – U-REMIN Baia Mare-Dinamo, când am schimbat ambii arbitri de margine, de fapt, jucători de rezervă. Se dovediseră necinstiți. Meciul s-a terminat la egalitate, 6-6. Era însă într-o zi de sărbătoare – 23 aprilie – Sf. Gheorghe – și mulți spectatori se aflau peste măsură de veseli (sub influența unui pahar de palincă...), astfel că unii dintre ei m-au urmărit pe culoarul care ducea la vestiar, încercând să mă lovească. Și poate că ar fi și reușit, dacă n-ar fi intervenit prompt jucătorii Pujină și Tonița. Am scăpat doar cu înjurăturile...”

Cel mai reușit meci, în calitate de arbitru, Puiu Huștiu îl consideră pe cel din Italia, de la Rovigo:

„A fost o dispută în cadrul Campionatului European FIRA, față în față aflându-se echipele Italiei și fostei URSS. Au învins azzurri, cu 34-12 – după pauză, rușii n-au mai realizat nimic – bucurându-mă de aplauzele tuturor, ale învingătorilor, dar și de cele ale învinșilor, deoarece lăsasem jocul cât mai liber; într-un fel în avantajul ambelor competitoare.”

three great strategists of Romanian rugby who was the late professor Nicu Pădureanu; in the XV's prepared by him, the starters were famous players such as Mihai Nicolaescu, future starter of the national team, for a while - after 1990 - and president of the federation, as well as the Hariton brothers, then Polizu, Manase and many others. It was, indeed, a very beautiful period between 1972-1976, when after the two halves on the field we continued our activity - obviously, in a different setting, with a third half, over a drink and a beer... Unforgettable, in terms of interest and total commitment, but in the spirit of fair play, were also the disputes we had with CFR Braşov and Minerul Lupeni, teams with a long tradition in rugby, who were fighting for promotion to the first division. But with whom we often shared victories..."

As a referee, Puiu Huştiiu remembers a qualifying match in Division A with the participation of the teams "U" Cluj and IOB Baş:

"It happened in 1991, the exact date June 15, in the city below Feleac... Victory of the students, 17-0, but after a truly exhausting match. Proof that, immediately after the final whistle, the players of both teams collapsed exhausted on the lawn. But the audience applauded the clean play not only of the winners, but also of the losers... I also remember a Steaua-Dinamo derby from October 16, 1983, when, with the score 9-3 for the military rugby players from Ghencea, I had to eliminate the tailback of those from Ştefan cel Mare, Ion Gheorghe -Tarzan, due to a dangerous, delayed tackle. In the end, however, Dinamo would win, 18-15... In fact, "Tarzan" was sanctioned once again by me, in a Dinamo-Griviţa match. Years passed, "Tarzan" forgot about these sanctions, when we see each other again he calls me friendly, of course, "godfather". The truth is that we remained good friends..."

Less happy events?

"As a player, a starter at Minerul Bucureşti, after a match played in Drobeta Turnu Severin. We won, but we had to... wipe it all out on the railway track to the station, pursued by a handful of thugs from the spectators!... As a referee, at a derby match - U-REMIN Baia Mare-Dinamo, when I changed both side referees, in fact, reserve players. They had proven dishonest. The match ended in a draw, 6-6. However, it was on a holiday - April 23 - St. George's Day - and many spectators were overly cheerful (under the influence of a glass of palinca...), so some of them followed me down the corridor leading to the locker room, trying to hit me. And perhaps they would have succeeded, if the players Pujiţă and Tonita had not promptly intervened. I only escaped with swear words..."

Puiu Huştiiu considers the most successful match, as a referee, to be the one in Italy, in Rovigo:

It was a dispute within the FIRA European Championship, with the teams of Italy and the former USSR facing each other. The Azzurri won, 34-12 - after the break, the Russians did not achieve anything - enjoying the applause of everyone, of the winners, but also of the losers, because I had left the game as free as possible, in a way to the advantage of both competitors."

După Puiu Huștiu, un arbitru-model trebuie să întrunească cel puțin patru condiții: să dovedească seriozitate, cinste, personalitate și legată de această ultimă calitate, o permanentă prezență de spirit.

Adevărul e că Puiu Huștiu le-a întrunit cu brio. Plus o foarte bună cunoaștere și interpretare a regulamentului.

Apreciatul arbitru s-a bucurat de privilegiul de a fi urmat o serie de stagii de perfecționare, ca modalitate de a stăpâni și mai bine o asemenea îndeletnicire:

„Primul, în 1981, la Bordeaux, sub însemnele FIRA. Apoi, în 1989, la Varșovia, arbitru, dar și lector, tot acolo fiind prezent colegul Constantin Stanca din Constanța. După aceea, în Bulgaria, în 1993 și, în fine, în Ungaria, la Budapesta, în 2000, 2001 și 2002, în calitate de lector. Au fost însă organizate asemenea stagii și în țară, toate de mare folos pentru participanți și la care am fost prezent fie în calitate de membru al colegiului de resort, în perioada 1990-1995, fie în cea de președinte al colegiului central, în perioada 1995-2000.

Promovat arbitru internațional, Puiu Huștiu a fost programat constant din 1981 și până în 1993 să officieze în numeroase meciuri peste hotare, predilect în Franța, la Villeneuve de Marsa, Charlety, Venary-les-Lumiers, Montbard și Nuits, realizând cu acest prilej un excelent schimb de experiență, în special cu cei din comitetele Côte D'Argent, Ile de France, Perigord Agenais și Limousin. Avantajat și de cunoașterea limbii franceze.

Ceva mai mult, reușind să statornicească relații foarte strânse cu colegi de breaslă francezi, între aceștia Charles Durand, fost președinte al colegiului central de arbitri din Franța, André Peytavin, Hubert Villatte, R. Hourquet, Gaute, Connes, Labat, Guy Marette, J.C. Ychet, Zanini, J.L. Barbeyron Dartigeas, Palmade, Vancini Morandin, Celon, Pisatto, Viorel Popescu, Vancini, Diego Pansi, Recaldin (Italia), dar și cu alții din Anglia (Steve Landers), Serbia (Blagoje), Ungaria (Tamas, Balint, Magyarovics) și Portugalia (Ion Vasiliță...)

A oficiat în mod constant nu numai până la 50 de ani, ci și în continuare la peste 60 de ani, în special la meciuri rezervate copiilor, juniorilor și rugbyștilor de vârstă a III-a.

Puiu Huștiu nu știe să fi existat vreo situație în care să se facă simțită presiunea unor conducători de club sau antrenori.

„Motivul e limpede: când îți cunoști bine atribuțiile și înțelegi să le pui în valoare în mod corect, atunci nimeni nu îți va face nici cel mai mic reproș. Sigur, scot din discuție intervențiile mult prea emotive ale unor spectatori, de regulă, cei care apar pe stadioane mai mult pentru a face scandal și mai puțin spre a gusta frumusețea unei întreceri sportive...”

Deși pentru consolidarea rugbyului și-au adus contribuția de-a lungul anilor președinți de talia lui Viorel Morariu, Dumitru Mihalache-Meke, secretari federali precum Ovidiu Marcu, Radu Demian și Sorin Fuicu, dar și antrenori federali sau de club ca Valeriu Irimescu, Constantin Vasile-Mao, Mihai Naca, Mircea Paraschiv, Alexandru Kuki Carnabel, Petre Bombonel

Cosmănescu, Titi Ionescu-Crapu, Dan Ionescu, dar și Gică Pârcălăbescu și Viorel Morariu, evident, nu la urmă, totuși, Puiu Huștiu nu vede prea limpede viitorul ovalului nostru:

„Ca și în toate sporturile pe echipă, nici rugbyul nu poate să depășească un anumit prag valoric decât dacă vor fi îndeplinite cel puțin două condiții: pe de o parte, să-și asigure sponsori pe măsură și, pe de altă parte, să aibă permanent în vizor schimbul de mâine. Dar nu formal, ci ca o preocupare definitorie. Fără un schimb de mâine, dar și de antrenori-pedagogi, orice discuție pe această temă deosebit de spinoasă rămâne în coadă de pește...”

În aceeași măsură, Puiu Huștiu vede activitatea directorilor regionali rodnică, doar dacă va fi respectat un anumit caiet de sarcini, având, totodată, în teritoriu responsabili de comisii (deci, nu lucrând de unul singur), păstrând o legătură permanentă cu antrenorul federal, ceea ce presupune și prezența periodică a acestuia în teritoriu.

E de la sine înțeles că susține ideea unei alte politici a federației față de statutul arbitrilor, plecând de la un plus de încredere și până la stabilirea unor baremuri care să-i onoreze, dar și să-i oblige la prestații ireproșabile.

Cosmănescu, Titi Ionescu-Crapu, Dan Ionescu, but also Gică Părcălăbescu and Viorel Morariu, obviously, not last, however, Puiu Huștiu does not see the future of our oval very clearly:

As in all team sports, rugby cannot exceed a certain value threshold unless at least two conditions are met: on the one hand, to secure suitable sponsors and, on the other hand, to constantly have tomorrow's exchange in mind. But not formally, but as a defining concern. Without tomorrow's exchange, but also of coaches-pedagogues, any discussion on this particularly thorny topic remains on the back burner..."

To the same extent, Puiu Huștiu sees the activity of regional directors as fruitful only if a certain set of specifications is respected, while also having committee leaders in the territory (so, not working alone), maintaining a permanent connection with the federal coach, which also implies his periodic presence in the territory.

It goes without saying that he supports the idea of a different policy for the federation regarding the status of referees, starting from increased trust and ending with establishing standards that would honor them, but also oblige them to perform irreproachably.